

Publicerad 2012-10-10 10:49 av erkki

Föga poetiskt inlägg till (på skoj) försvar av egen samlarmani. Walborgs dikt nyligen var upprinnelsen till dessa tankar.

Om att avstå från att slänga

Jag tycker att du tar upp en intressant frågeställning i din dikt. Att spara på saker ligger nog väldigt djupt. Och kräver resurser. Utan denna "drift" så hade vi knappast museer. Inga reserver för det svår- eller oförutsedda.

Inte heller hör man om någon respekt för den omsorg och ambition etc som en sak representerar. Många har ansträngt sig oerhört för att få till sin produkt. De flesta för sin försörjning, dvs för sin del i utvecklingen av det urbana samhället. För saker som tjänat ut är dessa insatser gamla. Denna gamla, för länge sedan glömda, tankemöda känner jag som ett naturvetenskapligt kulturarv.

Andra rynkar på näsan åt tekniknördens underligheter och struntar i hur han/hon funderat på hur saken kommer att påverka - roa eller tjäna - mänskligheten. Bara nyttjat den som något självklart.

Jag tror att det går en skiljelinje här mellan humanisten och naturvetaren som har sin grund i att man inte tillräckligt sätter sig in i den främmande (den andra och svårbegripliga) ståndpunkten.

Men visst har jag svårt att förstå frimärkssamlarens sparådra, utom på en punkt. Det är det idealiska sparobjektet eftersom de tar så liten plats. Små taggiga papperslappar. Suck...

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren erkki med Poeter.se id #27859 innehar upphovsrätten